

"মৰমৰ সন্তানসকল – বৈজয়ন্তী মালাত আহিবৰ বাবে নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰিবা, নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিবা, পঢ়াৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ ধ্যান দিবা"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি কোনটো ৰিকুৱেষ্ট (অনুৰোধ) কৰে?

উত্তৰ: মৰমৰ সন্তানসকল, পিতাই ৰিকুৱেষ্ট কৰে - ভালদৰে পঢ়ি থাকিবা। পিতাৰ দাড়িৰ সন্মান ৰাখিবা। এনেকুৱা কোনো বেয়া কাম নকৰিবা যাৰ দ্বাৰা পিতাৰ নাম বদনাম হয়। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষক, সৎগুৰুৰ কেতিয়াও নিন্দা নকৰাবা। প্ৰতিজ্ঞা কৰা - যেতিয়ালৈকে পঢ়ি থাকিবা তেতিয়ালৈকে নিশ্চয় পবিত্ৰ হৈ থাকিম।

গীত: তুমহে পাকে হমনে জহা পা লিয়া..... (তোমাক পাই আমি গোটেই জগতখনেই পাই গলোঁ...)

ওঁম শান্তি। এনেকৈ কোনে ক'লে যে তোমাক পাই গোটেই জগতৰ সাম্ৰাজ্য পাই গলোঁ? এতিয়া তোমালোক ষ্টুডেণ্টো (বিদ্যার্থীও) হোৱা আৰু সন্তানো হোৱা। তোমালোকে জানা যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা আমাক সন্তানসকলক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছে। তেওঁৰ সন্মুখত আমি বহি আছোঁ আৰু আমি ৰাজযোগ শিকি আছোঁ অৰ্থাৎ বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'বলৈ তোমালোক ইয়াত পঢ়িবলৈ আহিছা অথবা পঢ়া। এই গীতটিতো ভক্তি মাৰ্গত গোৱা হয়। বুদ্ধিৰে সন্তানসকলে জানে যে আমি বিশ্বৰ মহাৰজা-মহাৰানী হ'মগৈ। পিতা হৈছে স্তানৰ সাগৰ, ছুপ্ৰিম (সৰ্বোচ্চ) আত্মিক শিক্ষকে বহি আত্মাসকলক পঢ়ায়। আত্মাই এই শৰীৰ ৰূপী কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা জানে যে আমি পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'বৰ বাবে পাঠশালাত বহি আছোঁ। কিমান নিচা থাকিব লাগে। নিজৰ অন্তৰক সোধা - ইমান নিচা আমাৰ ষ্টুডেণ্টসকলৰ আছেনে? এয়া কোনো নতুন কথাও নহয়। আমি কল্পই-কল্পই বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স আৰু প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰী) হ'বৰ বাবে পিতাৰ ওচৰলৈ আহোঁ। যিজন পিতা পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। পিতাই সুধিলে সকলোৱে কয় আমিহে সূৰ্যবংশী ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ম। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - আমি এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰোনে? বেহদৰ পিতা যি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে, তেওঁ আমাৰ পিতা-শিক্ষক-গুৰুও হয় তেন্তে উত্তৰাধিকাৰো নিশ্চয় সিমানেই উচ্চতকৈও উচ্চ দিব। লক্ষ্য কৰিব লাগে যে আমি ইমান আনন্দিত হৈ থাকোনে যে আমি আজি পঢ়ি আছোঁ, কাইলৈ ক্ৰাউন প্ৰিন্স (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ) হ'মগৈ? কিয়নো এয়া সংগম নহয় জানো। এতিয়া ইপাৰে আছা, সিপাৰে স্বৰ্গলৈ যাবৰ কাৰণে পঢ়া। তালৈতো সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পন্ন হৈ উঠিহে যাবা। আমি এনেকুৱা যোগ্য হৈছোঁনে - নিজকে সুধিব লাগে। এজন ভক্ত নাৰদৰ কথা নহয়। তোমালোক সকলো ভক্ত আছিল, এতিয়া পিতাই ভক্তিৰ পৰা এৰুৱায়। তোমালোকে জানা যে আমি পিতাৰ সন্তান হৈছোঁ তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ, বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'বলৈ আহিছোঁ। পিতাই কয় - লাগিলে নিজৰ গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা। বানপ্ৰস্থ অৱস্থা পোৱাসকল গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিব নালাগে আৰু কুমাৰ-কুমাৰীসকলো গৃহস্থ ব্যৱহাৰত নাই। তেওঁলোকৰো ষ্টুডেণ্ট লাইফ (বিদ্যার্থী জীৱন)। ব্ৰহ্মচৰ্য ব্ৰততে পঢ়া-শুনা কৰে। এতিয়া এই পঢ়া হৈছে বহুত উচ্চ, ইয়াত সদাকালৰ বাবে পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তেওঁলোকেহে ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকি পঢ়া-শুনা কৰি আকৌ বিকাৰত যায়। ইয়াত তোমালোকে ব্ৰহ্মচৰ্যত থাকি গোটেই পঢ়া সম্পূৰ্ণ কৰা। পিতাই কয় - মই পবিত্ৰতাৰ সাগৰ হয়, তোমালোককো তেনেকুৱা কৰি তোলাঁ। তোমালোকে জানা - আধাকল্প আমি পবিত্ৰ আছিলোঁ। যথাযথ পিতাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলোঁ - বাবা আমি কিয়নো পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক নহ'ম। কিমান উচ্চ পিতা, যদিও সাধাৰণ শৰীৰ, কিন্তু আত্মাৰ নিচা নাৰাঢ়ে জানো। পিতা পবিত্ৰ কৰি তুলিবৰ বাবে আহিছে। পিতাই কয় - তোমালোক বিকাৰত গৈ গৈ বেশ্যালয়ত আহি পাইছা। তোমালোক সত্যযুগত পবিত্ৰ আছিল, এই ৰাধা-কৃষ্ণ পবিত্ৰ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) নহয় জানো। ৰুদ্ৰ মালাও চোৱা, বিষ্ণুৰ মালাও চোৱা। ৰুদ্ৰ মালাই গৈ বিষ্ণুৰ মালা হ'বগৈ। বৈজয়ন্তী মালাত আহিবৰ বাবে পিতাই বুজায় - প্ৰথমতেহে নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰিবা, নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিবা। এই কড়িৰ (নামমাত্ৰ প্ৰাপ্তি) পিচত ঘূৰি বান্দৰ নহ'বা। বান্দৰে চানা খায়। এতিয়া তোমালোকক পিতাই ৰত্ন দি আছে। আকৌ যদি কড়ি বা চানাৰ পিচত যোৱা তেন্তে কি অৱস্থা হ'ব! ৰাৱণৰ জেইল (কাৰাগাৰ)লৈ গুছি যাবা। পিতা আহি ৰাৱণৰ জেইলৰ পৰা মুক্ত কৰে। তেওঁ কয় - দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা নিজৰ বুদ্ধিক আঁতৰাই আনা। নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। পিতাই কয় - মই কল্পই-কল্পই ভাৰততে আহোঁ। ভাৰতবাসী সন্তানসকলক বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) কৰি

তোলোঁ। কিমান সহজকৈ পঢ়ায়, এনেকৈও নকয় যে আহি 4-8 ঘণ্টালৈকে বহা। নহয়, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাবলৈ হৈ যাবা। বিকাৰত যোৱাসকলক পতিত বুলি কোৱা হয়। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয় সেইবাবে মহিমা গোৱা হয়। পিতাই বুজায় - সেয়া হৈছে অল্পকালৰ ক্ষণভংগুৰ সুখ। সন্ধ্যাসীয়ে ঠিকেই কয় যে কাগ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ। কিন্তু তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে দেৱতাসকলৰ কিমান সুখ থাকে। নামেই হৈছে সুখধাম। এইখন হৈছে দুখধাম। এই কথাবোৰ জগতৰ কোনেও নাজানে। পিতাহে আহি কল্পই-কল্পই বুজায়, দেহী-অভিমানী কৰি তোলে। নিজকে আত্মা বুলি বুজা। তোমালোক আত্মা হোৱা, দেহ নহয়। তোমালোক দেহৰ মালিক হোৱা, দেহ তোমালোকৰ মালিক নহয়। ৪৪ জন্ম লৈ লৈ এতিয়া তোমালোক তমোপ্ৰধান হৈ গৈছা। তোমালোক আত্মা আৰু তোমালোকৰ শৰীৰ দুয়ো পতিত হৈ গৈছে। দেহ-অভিমানী হোৱাৰ বাবে তোমালোকৰ দ্বাৰা পাপ হৈছে। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হ'ব লাগে। মোৰ লগত ঘৰলৈ উভটি যাব লাগে। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে শুদ্ধ কৰিবলৈ পিতাই কয় - মনমনাভৱ। পিতাই তোমালোকক ৰাৱণৰ পৰা আধাকল্প ক্ৰীদম (স্বাধীনতা) দিয়াইছিল, এতিয়া আকৌ ক্ৰীদম দি আছে। আধাকল্প তোমালোকে ক্ৰীদম (স্বাধীন হৈ) ৰাজ্য কৰা। তাত ৫ বিকাৰৰ নাম নাথাকে। এতিয়া শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হ'ব লাগে। নিজক সোধা - মোৰ মাজত বিকাৰ কিমানলৈকে আছে? পিতাই কয় - এটা হৈছে মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা আৰু কোনো হাই-কাজিয়াও কৰিব নালাগে। নহ'লে তোমালোক কেনেকৈ পবিত্ৰ হ'বা। তোমালোক ইয়াত আহিছাই পুৰুষাৰ্থ কৰি মালাত আহিবলৈ। অকৃতকাৰ্য হ'লেতো মালাত আহিব নোৱাৰিবা। কল্প-কল্পৰ বাদশ্বাহী হেৰুৱাই পেলাবা। তেতিয়া অন্তিমত বহুত অনুশোচনা কৰিব লাগিব। সেই পঢ়াতো ৰেজিষ্টাৰ থাকে। লক্ষণো চায়। এয়াও হৈছে পঢ়া, ৰাতিপুৱা উঠি তোমালোকে নিজেই এয়া পঢ়া। দিনততো কৰ্ম কৰিবই লাগে। আজৰি পোৱা নাযায় সেইবাবে ভক্তিও মনুষ্যই ৰাতিপুৱা উঠিয়ে কৰে। এয়াতো হৈছে জ্ঞান মার্গ। ভক্তিতো পূজা কৰি থাকোঁতে বুদ্ধিত কোনোবা নহয় কোনোবা দেহধাৰীৰ স্মৃতি আহি যায়। ইয়াতো তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে আকৌ ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি স্মৃতিলৈ আহি যায়। যিমান পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা সিমানেই পাপ থগুন হৈ গৈ থাকিব।

তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি কৰি একেবাৰে পবিত্ৰ হৈ যাবা তেতিয়া এই মালা তৈয়াৰ হৈ যাব। পূৰা পুৰুষাৰ্থ নকৰিলে তেন্তে প্ৰজাত গুছি যাবা। যথা ৰীতিৰে যোগযুক্ত হ'লে, পঢ়িলে, নিজৰ বেগ-বেগেজ (টালি-টোপোলা) ভৱিষ্যতৰ বাবে ট্ৰান্সফাৰ (হস্তান্তৰ) কৰি দিলে তাৰ ৰিটাৰ্ণত (প্ৰতিদানত) ভৱিষ্যতলৈ পাই যাবা। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দিলে পৰৱৰ্তী জন্মত তাৰ ৰিটাৰ্ণ পোৱা নাযায় জানো। এতিয়া পিতাই কয় - মই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) আছোঁ। এতিয়া তোমালোকে যি কিছু কৰা সেয়া নিজৰ বাবে। মনুষ্যই দান-পুণ্য কৰে সেয়া হৈছে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া)। এই সময়ত তোমালোকে পিতাক বহুত সহায় কৰা। এইটো জানা যে এই টকা-পইচাতো সকলো শেষ হৈ যাব। তাতকৈ ভাল কিয়নো পিতাক সহায় নকৰোঁ। পিতাই ৰাজ্য কেনেকৈ স্থাপন কৰিব। কোনো সৈন্যবাহিনী আদিও নাই, অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আদিও নাই। সকলোবোৰ গুপ্ত। কোনো-কোনোৱে কন্যাক যৌতুক গুপ্তভাৱে দিয়ে। বাকচ বন্ধ কৰি চাবি হাতত দি দিয়ে। কিছুমানে খুব প্ৰদৰ্শন কৰি দিয়ে, কিছুমানে গুপ্তভাৱে দিয়ে। পিতায়ে কয় -তোমালোক হৈছা প্ৰেমিকা, তোমালোকক মই বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। তোমালোকে গুপ্তভাৱে সহায় কৰা। এয়া আত্মাই জানে, বাহ্যিক জাকজমকতা একো নাই। এইখন হয়েই বিকাৰী পতিত সৃষ্টি। সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হ'বই লাগিব। আত্মাসকল নিশ্চয় আহিব লাগিব। জন্মতো আৰু বেছিকৈহে হ'ব। এনেকৈ কয়ো যে এইটো হিচাপত শস্য পৰ্যাপ্ত নহ'ব। এয়া হৈছে আসুৰিক বুদ্ধি। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি পাইছা। ভগৱানে পঢ়ায় তেন্তে তেওঁৰ প্ৰতি কিমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) ৰাখিব লাগে। কিমান পঢ়িব লাগে। কিছুমান সন্তান আছে যাৰ পঢ়াৰ চখ নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এইটো বুদ্ধিত ৰাখিব নালাগে জানো - আমি পিতাৰ দ্বাৰা ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হৈ আছোঁ। এতিয়া পিতাই কয় - মোৰ মতত চলা, পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্তানসকলে বাৰে বাৰে কয় - আমি পাহৰি যাওঁ। ষ্টুডেণ্ট যদি কয় আমি পাঠ পাহৰি যাওঁ, তেন্তে শিক্ষকে কি কৰিব! স্মৰণ নকৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। শিক্ষকে জানো সকলোৰে ওপৰত কৃপা বা আশীৰ্বাদ কৰিব যে এওঁলোক পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ যাওঁক। ইয়াত এই আশীৰ্বাদ কৃপাৰ কথা নাই। পিতাই কয় - পঢ়া। লাগিলে ধান্দা আদি কৰা, কিন্তু পঢ়াতো জৰুৰী। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱা, আনকো মার্গ-দৰ্শন কৰোৱা। অন্তৰক সুধিব লাগে যে আমি কিমান পিতাক সহায় কৰোঁ? কিমানক নিজৰ সমান কৰি তোলোঁ? ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰতো সন্মুখত ৰখা আছে। এয়া শিৱবাবা, এয়া ব্ৰহ্মা। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা এনেকুৱা হয়গৈ। আকৌ ৪৪ জন্মৰ পাচত এয়া হ'বগৈ। শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ব্ৰাহ্মণসকলক এনেকুৱা কৰি গঢ়ি আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা। এতিয়া নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই পবিত্ৰ হৈছোঁনে? দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিছোঁনে? পুৰণি দেহক পাহৰিছোঁনে? এয়াতো পুৰণা জোতা (শৰীৰ) নহয় জানো। আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া জোতাও ফাষ্টক্লাচ (অতি উত্তম) পাব। এই পুৰণা চোলা এৰি নতুন চোলা পিন্ধিবা, এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। আজি এওঁ পুৰণা জোতাত আছে, কাইলৈ দেৱতা হ'ব বিচাৰে। পিতাৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যত আধাকল্পৰ বাবে বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স (মুকুটধাৰী

ৰাজকুমাৰ) হয়গৈ। আমাৰ সেই ৰাজত্ব কোনেও কাটি নিব নোৱাৰে। তেন্তে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব নালাগে জানো। নিজক সোধা যে মই কিমান স্মৰণ কৰোঁ? কিমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ থাকোঁ আৰু আনকো তেনেকুৱা কৰি তোলাঁ? যিয়ে কৰিব তেঁৱেই পাব। পিতাই নিতৌ পঢ়ায়। সকলোৰে ওচৰলৈ মূৰুলী যায়। ঠিক আছে যদি নোপোৱাও 7 দিনৰ কোৰ্ট (পাঠ্যক্ৰম)তো কৰিলা নহয় জানো, বুদ্ধিত জ্ঞান আহি গ'ল। প্ৰথমতেতো ভাটি তৈয়াৰ হ'ল আকৌ তাত কোনোবা পৰিপক্ক হৈ, কোনোবা কেঁচা হৈ ওলাই আহিল কিয়নো মায়াৰ ধুমুহাওতো আহে নহয় জানো। 6-8 মাহ পবিত্ৰ হৈ থাকি পুনৰ দেহ-অভিমানত আহি আপোনঘাতী হৈ যায়। মায়া বৰ শক্তিশালী। আধাকল্প মায়াৰ হাতত পৰাজিত হৈছা। এতিয়াও যদি পৰাজিত হোৱা তেন্তে নিজৰ পদ হেৰুৱাই পেলাবা। ক্ৰমানুসৰি পদমৰ্যাদাতো বহুত আছে নহয় জানো! কোনোবা ৰজা-ৰাণী, কোনোবা মন্ত্ৰী (পৰামৰ্শ দাতা), কোনোবা প্ৰজা হ'ব, কাৰোবাৰ হীৰা-অলংকাৰৰ মহল থাকিব। প্ৰজাৰ ভিতৰতো কোনোবা বহুত চহকী হয়। হীৰা-অলংকাৰৰ মহল থাকে, ইয়াতো চোৱা চৰকাৰে প্ৰজাৰ পৰা ঋণ নলয় জানো। তেন্তে প্ৰজা চহকী হ'ল নে ৰজা? অন্ধকাৰ নগৰত অন্ধসকলেই শাসক.... এয়াও এতিয়াৰে কথা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় থাকিব লাগে যে আমি বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'বৰ বাবে পঢ়োঁ। আমি বেৰিষ্টাৰ বা ইঞ্জিনিয়াৰ হ'ম, এইটো কেতিয়াবা স্কুলত পাহৰি যায় নেকি! বহুতেতো আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে মায়াৰ ধুমুহা লাগিলে পঢ়িবলৈও এৰি দিয়ে।

পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক এটা ৰিকুৱেষ্ট (অনুৰোধ) কৰে - মৰমৰ সন্তানসকল, ভালকৈ পঢ়িবা তেতিয়া ভাল পদ পাব। পিতাৰ দাড়িৰ সন্মান ৰাখিবা। তোমালোকে এনেকুৱা অপকৰ্ম কৰিলে পিতাৰ নাম বদনাম কৰি দিবা। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষক, সৎগুৰুৰ নিন্দা কৰোৱাসকলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। এই সময়ত তোমালোক হীৰা তুল্য হোৱা তেন্তে কড়িৰ পিচত পৰিব লাগে জানো। বাবাৰ (ব্ৰহ্মাৰ) সাক্ষাৎকাৰ হ'ল আৰু ততালিকে কড়িবোৰ (স্কুল সা-সম্পত্তি) এৰি দিলে। হেৰ' 21 জন্মৰ কাৰণে বাদশ্বাহী পাওঁ এইবোৰ আকৌ কি কৰিম! সকলো দি দিলে। মইতো বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লৈ লওঁ। এইটোও জানা যে বিনাশ হ'ব। এতিয়া নপঢ়িলেতো টু লেট (বহুত পলম) হৈ যাব, অনুশোচনা কৰিবলগীয়া হ'ব। সন্তানসকলৰ সকলো সাক্ষাৎকাৰ হৈ যাব। পিতাই কয় তোমালোকে আহানো কৰা যে হে পতিত-পাৱন আহ। এতিয়া মই পতিত সৃষ্টিত তোমালোকৰ কাৰণে আহিছোঁ আৰু তোমালোকক কওঁ - পবিত্ৰ হোৱা। তোমালোকে আকৌ বাৰে বাৰে আৱৰ্জনাৰ মাজত পৰি যোৱা। মইতো কালৰো কাল (মহাকাল; একেলগে অনেকক লৈ যায়) হওঁ। সকলোকে লৈ যাম। স্বৰ্গত যাবৰ কাৰণে পিতা আহি মাৰ্গ-দৰ্শন কৰায়। ন'লেজ (জ্ঞান) দিয়ে যে এই সৃষ্টি কেনেকৈ ঘূৰে। এয়া হৈছে বেহদৰ (অসীমৰ) ন'লেজ। যিসকলে কল্পৰ পূৰ্বে পঢ়িছিল তেওঁলোকেই আহি পঢ়িব, সেয়াও সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। নিশ্চয় হৈ যাব লাগে যে বেহদৰ পিতাৰ আগমন হৈছে, যিজন ভগৱানক লগ পাবলৈ ইমান ভক্তি কৰিলোঁ তেওঁ ইয়াত আহি পঢ়াই আছে। এনেকুৱা ভগৱান পিতাক আমি সাক্ষাৎতো কৰোঁ। যদিহে দৃঢ় নিশ্চয় আছে তেন্তে কিমান আনন্দ উল্লাসেৰে দৌৰি আহি সাক্ষাৎ কৰিব। ইয়াত প্ৰবঞ্চনা কৰা কথা নাই। এনেকুৱাও বহুত আছে যি পবিত্ৰ নহয়, নপঢ়ে, কেৱল পিতাৰ ওচৰলৈ আহিব বিচাৰে। এনেয়ে ঘূৰিব-ফুৰিবলৈও আহি যায়। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - তোমালোক সন্তানসকলে গুপ্তভাৱে নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হ'লে তেতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। এই ৰাজযোগ পিতাইহে শিকায়। বাকী সেয়াতো হৈছে হঠযোগ। পিতাই কয় -নিজক আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰিবা। এইটো নিচা ৰাখিবা - আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ ক্ৰাউন প্ৰিন্স (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ) হ'বলৈ আহিছোঁ সেয়েহে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। মায়া এনেকুৱা যে বুদ্ধিযোগ চিঙি দিয়ে। যিদৰে পিতা সমৰ্থ হয় সেইদৰে মায়াও সমৰ্থ। আধাকল্প হৈছে ৰামৰ ৰাজ্য, আধা কল্প হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এইটোও কোনেও নাজানে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সদায় নিচা থাকিব লাগে যে আমি আজি পঢ়ি আছোঁ কাইলৈ ক্ৰাউন প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (মুকুটধাৰী ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) হ'মগৈ। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - মই এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰোনে? পিতাৰ প্ৰতি ইমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) আছেনে? পঢ়াৰ চখ আছেনে?

(2) পিতাৰ কৰ্তব্যত গুপ্ত সহায়কাৰী হ'ব লাগে। ভৱিষ্যতৰ কাৰণে নিজৰ বেগ-বেগেজ্ ট্ৰান্সফাৰ (টোলি-টোপোলা স্থানান্তৰ) কৰি দিব লাগে। কড়িৰ পিচত সময়নষ্ট নকৰি হীৰা তুল্য হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান:

সন্তুষ্টিৰ বিশেষত্বৰ দ্বাৰা সেৱাত সফলতামূৰ্ত হওঁতা সন্তুষ্টমণি হোৱা সেৱাৰ বিশেষ গুণ হৈছে সন্তুষ্টি। যদি নামত সেৱা হয় আৰু নিজেও ডিষ্টাৰ্ব (অশান্ত) হোৱা বা আনকো ডিষ্টাৰ্ব কৰা তেন্তে এনেকুৱা সেৱা নকৰাই ভাল। য'ত নিজৰ প্ৰতি বা সম্পৰ্কত অহাসকলৰ প্ৰতি সন্তুষ্টি নাই সেই সেৱাই নিজৰো ফল প্ৰাপ্তি নকৰায় আৰু আনকো নকৰায় সেইবাবে প্ৰথমে একান্তবাসী হৈ স্ব পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা 'সন্তুষ্টমণি'ৰ বৰদান প্ৰাপ্ত কৰি তাৰ পাচত সেৱাত আহিলে তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাবা।

শ্লোগান:

বিঘিনি ৰূপী পাথৰ ভঙাত সময় নষ্ট নকৰি সেয়া হাই জাম্প দি (উচ্চলৈ জপিয়াই) পাৰ কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!